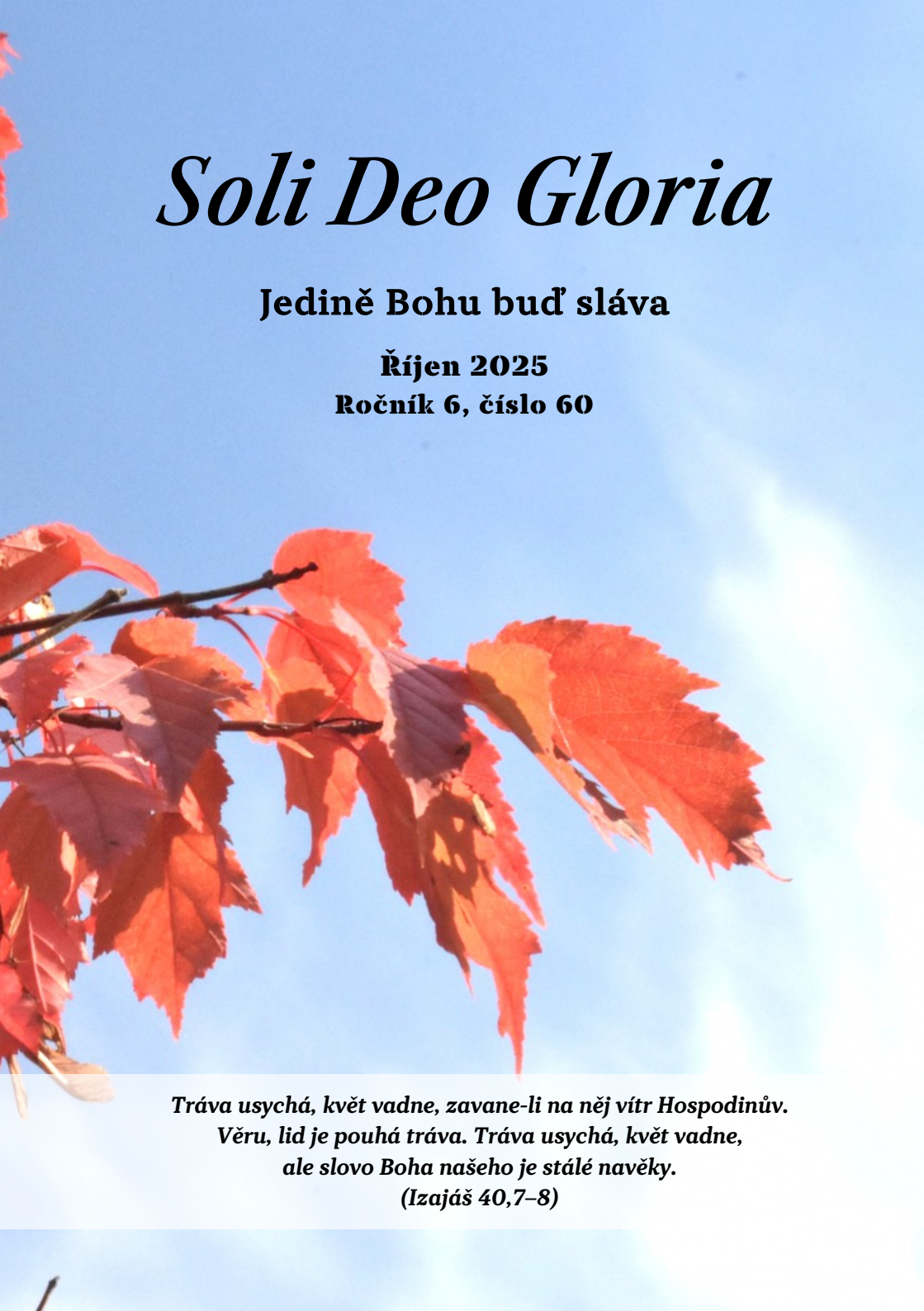

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Říjen 2025

Ročník 6, číslo 60

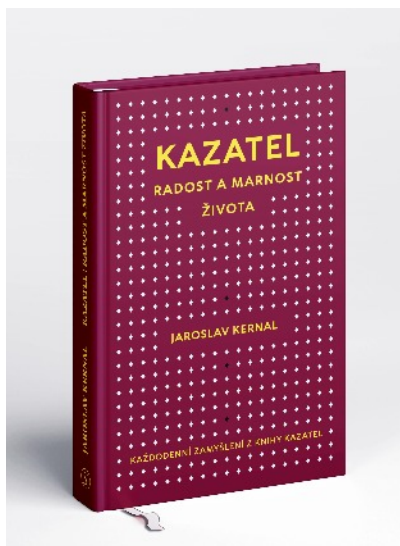

***Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův.
Věru, lid je pouhá tráva. Tráva usychá, květ vadne,
ale slovo Boha našeho je stále navěky.
(Izajáš 40,7–8)***

OBSAH

Soli Deo Gloria.....	3
Naděje a její význam pro věčný život	4
Jeho milost je dostačující	5
Doutnající knot	7
Proč přišel Ježíš	10
Okénko do historie: Zdeněk Koukol	16
Největší požehnání věřícího	19
Jaké jsou důvody pro opuštění křesťanské církve?	24
Vymezené povolání	30
Proč se zabývat stvořením?	32
Rozlišování a duchovní svoboda	34

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

Kazatel: Radost a marnost života

Jaroslav Kernal

K vydání připravujeme třetí knihu každodenních zamyšlení, tentokrát z knihy Kazatel.

Pro tuto chvíli to bude poslední kniha těchto zamyšlení, spolu s Žalmy a Příslovími.

Knih vyjde na konci roku.

Ohledně předprodeje knihy sledujte informace na našich stránkách.

Cena knihy v předprodeji bude 280,- Kč (plná cena bude 365,- Kč).

SOLI DEO GLORIA

Blaze lidu, jehož Bohem je Hospodin! (Ž 144,15)

Z hrstky ustrašených učedníků, kteří se skrývali za zavřenými dveřmi v den, kdy byl náš Pán vzkříšen, je tady národ svatý, který je rozšířený po celém světě. Ano, ještě je pár míst, kde evangelium ještě nikdy nezaznělo, a konec konců na každém místě musí evangelium zaznít pro každou další generaci, ale Kristova církev roste a šíří se, činí učedníky a naplňuje zem slávou evangelia Kristova. To je skutečná duchovní prosperita, ke které jsme povoláni. Jsme-li Kristovi, jsme národem, jehož Bohem je Hospodin. Jsme blahoslavení. A proto máme nést dobrou zprávu dál, proto máme přinášet pokoj a radost z Ducha svatého lidem kolem nás. O co víc je naše doba zmatenější a náročnější, o to víc potřebuje světlo evangelia, o to víc potřebuje milost, pokoj a Kristovu lásku.

Toto požehnání vyplývá z Boží milosti a obojí, Boží požehnání i Boží milost jsou páteří tohoto čísla časopisu Soli Deo Gloria. Ze starších českých autorů jsme kromě tradičního Karafiáta (*Proč přišel Ježíš*) sáhli k Petrovi Chelčickému, který (na následující stránce) kratičce vysvětluje důležitost a význam křesťanské naděje. Na poslední textové stránce časopisu je potom krátké zamyšlení Jana Amose Komenského, které se týká jednoty církve.

Vřele doporučuji povzbuzující článek puritánského kazatele Richarda Sibbese *Doutnající knot*, který je kapitolou z jeho knihy *Nalomená třtina a doutnající knot*. Zařadili jsme také krátké kázání skotského misionáře, který u nás působil od roku 1936 a později i v době komunistické totality, Jamese A. Stewarta. Více se k němu, dá-li Bůh, dostaneme v příštím čísle časopisu.

Modlím se za to, aby vám toto číslo časopisu přineslo radost, povzbuzení, poučení a vedlo vás k větší touze po Pánu Ježíše Kristu a životě s ním.

Jedině Bohu buď sláva.

Jaroslav Kernal

NADĚJE A JEJÍ VÝZNAM PRO VĚČNÝ ŽIVOT

Petr Chelčický

Ale to, čemu říkáme naděje, se vztahuje k budoucím věčným věcem, tedy ke spasení nebo věčné odplatě od Boha, na které musíme čekat. Musíme přitom mít živou víru, neboť bez ní nemůže být člověk spasen. Kdo nemá víru, nemá základ všech dobrých věcí, a proto neví, jaký je cíl spravedlivého života a práce. Pokud to však ví skrze víru a nemá naději, že by tohoto dobra dosáhl, je to marné jako sen, o kterém se ráno vypráví. Mít v sobě takovéto mrtvé a nevážné očekávání nepřináší žádný užitek.

Pravá naděje je útěchou pro člověka v jeho soužení, které zde zakouší v různých zkouškách. A tato naděje pochází z trpělivosti a poctivého života. Potom člověka vede k dobrým skutkům, k usilování o dobro, k větší trpělivosti, k odřeknutí se světa a pohrdání všemi světskými věcmi. Neboť tato naděje očekává bohatou odplatu na onom světě, protože ví, že tento život je člověku dán k zisku na základě Božích slibů a naděje, ne na základě naděje tohoto světa. Lidé mají vlašnou naději ve svět a jeho bohatství, chválu a přízeň, a proto se o to horlivě snaží, chtějí, aby jejich naděje byla pevná a zachránila je, když si oni sami stanovili nějakou hranici. Přitom se s touto nadějí často nesetkají tak, jak si přáli, a v den smrti se probudí jako ze sna. Kdo však mají neochvějnou naději v onen život, usilují o dobro mnohem více, protože Bůh jim dal tento čas k zisku, a ten zisk jim ukáže, až se ta naděje naplní.

Bez této naděje se nikdo nemůže přiblížit k Bohu a sloužit mu. Všechno snažení v člověku zeslábne, když nečeká žádný opravdový cíl.

JEHO MILOST JE DOSTAČUJÍCÍ

Kyle E. Sims

Milost je často vnímána hlavně v souvislosti s naším ospravedlněním. Jsme spaseni milostí. Naše hříchy a hříšná přirozenost jsou ospravedlněny pouze milostí. Výsledkem je, že křesťan se nyní nachází v souladu s Bohem. Hrozí nebezpečí, že o milosti uvažujeme pouze v souvislosti s naším ospravedlněním, a nikoli s naším posvěcením. Ne málo lidí se domnívá, že do církve vstupujeme milostí a zůstáváme v ní díky svým snahám. To však není to, co učí Písmo. Poslechněte si slova Pavla, který se zabývá trnem v těle:

... ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem slabý, jsem silný. (2K 12,9–10)

Život z milosti nám připomíná, že jsme hříšníci spasení milostí. Potřebujeme milost, abychom mohli vstoupit do Božího království, a potřebujeme milost, abychom mohli pokračovat v křesťanském životě. Nikdy nesmíme zapomenout, že žijeme pouze z milosti. Takto můžete odpouštět a milovat své nepřátele, protože jste byli milováni a bylo vám odpuštěno Bohem. Proto se můžete modlit za ty, kteří vám ublížili a jsou proti vám. Milost je ústředním bodem každé části našeho života.

Život z milosti nám pomáhá udržovat správný pohled na Boha. Pán se stará o svůj lid. Petr nás nabádá, abychom důvěřovali Bohu, protože se o nás stará.

Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. Všechnu „svou starost vložte na něj“, neboť mu na vás záleží. (1Pt 5,6–7)

Protože žijeme v cynickém světě, je snadné stát se cynickým i ve svých myšlenkách o Bohu. Můžeme lásku a činy Pána snížit na naši úroveň. Můžete dokonce přemýšlet o tom, že nám Pán dává milost jako rodič, který ve své frustraci přehlíží naše přestoupení. Milost Pána je záměrným aktem lásky ze strany Pána. Dává nám milost, protože nás, svůj lid, miluje dokonalou láskou. Zachránil nás, abychom se k němu mohli vrátit a byli proměněni, abychom byli jako on.

Žít celý život z milosti znamená, že je v pořádku, když jste slabí. Jako křesťan budete někdy slabí. Budete napadáni kvůli pravdě. Budete pronásledováni za to, že děláte správné věci. Zlí lidé na vás budou křičet a možná se vám bude zdát, že jste na světě sami. Někdy vaše víra nebude silná. Ale uvědomujeme si, stejně jako Pavel ve 2. Korintským 12, že když jsme slabí, Pán je silný.

Pokud požádáte starší křesťany, aby vám vyprávěli o Boží dobrotě, často uslyšíte o chvílích, kdy byli slabí a téměř bezmocní. Právě v těchto chvílích však byl Bůh pro ně nejsilnější. Jeho milost byla dostatečná pro všechno, co potřebovali. Budou chvíle, kdy uvidíte lidi procházet těžkými obdobími a budete se divit, jak to přežili. Je to díky Boží milosti.

Uvědomte si, že Boží milost potřebujete každý den. Nejen v den, kdy jste přijali víru. Ale je to milost, která vás dovede až domů. Milost potřebujete, když chodíte s Bohem a rostete ve víře. Čím více budete zrát, tím více uvidíte, jak jste slabí a jak silný je Pán!

Gentle Reformation

DOUTNAJÍCÍ KNOT

Richard Sibbes

Při naplňování svého poslání Kristus neuhasí doutnající len neboli knot, ale bude na něj foukat, dokud nevzplane. Doutnající knot vydává jen nepatrné světlo, které je tak slabé, že není schopné vzplanout, a ještě k tomu hodně čadí. Z toho vyplývá, že v Božích dětech, zejména po jejich obrácení, je jen málo milosti, a to málo je smíšeno s velkou zkažeností, která je nepříjemná stejně jako kouř; ale Kristus tento doutnající knot neuhasí.

Milost je zpočátku malá

Křesťané jsou jako lidé různého věku, někteří jsou jako děti, jiní jako mladí muži. Víra může být jako „zrnko hořčičné“ (Mt 17,20). Zpočátku není nic tak malého jako milost, ale později není nic slavnějšího. Věci nejvyšší dokonalosti rostou nejdéle. Člověk, nejdokonalejší stvoření, dosahuje dokonalosti postupně; bezcenné věci, jako houby a podobně, jako Jonášova tykev, rychle vyrostou a rychle zmizí. Nové stvoření je nejvznešenější stvoření na celém světě, proto roste pozvolna. V přírodě vidíme, že z žaludu vyrůstá mohutný dub. S křesťanem je to stejné jako s Kristem, který vzešel z odumřelého kmene Jišajova, z Davidova rodu (Iz 53,2), když na tom byl nejhůře, ale vyrostl výš než nebesa. Se stromy spravedlnosti to není jako se stromy ráje, které byly od počátku stvořeny dokonalé. Semena všech tvorů v současné době světa byla skryta v chaosu, v té zmatené hmotě na počátku, z níž Bůh přikázal všem tvorům, aby povstali. V malých semenech rostlin jsou skryty jak kmeny a větve, tak pupeny a plody. V několika principech jsou skryty všechny příjemné závěry svaté pravdy. Všechny tyto slavné ohňostroje horlivosti a svatosti u svatých měly svůj počátek v několika jiskrách.

Nenechme se tedy odradit skromnými počátky milosti, ale pohlížeje na sebe jako na ty, kteří byli vyvoleni, aby byli „svatí a bez úhony“ (Ef 1,4). Pohlížeje na svůj nedokonalý začátek pouze jako na podnět k dalšímu úsilí o dokonalost a k tomu, abychom si zachovali

skromný názor na sebe samé. Jinak, v případě skleslosti, musíme na sebe pohlížet tak, jak na nás pohlíží Kristus, který nás vidí jako ty, které chce učinit způsobilými pro sebe. Kristus nás posuzuje podle toho, čím budeme, a podle toho, k čemu jsme vyvoleni. Malou rostlinu nazýváme stromem, protože roste, aby se jím stala. „Kdo pohrdal dnem malých začátků?“ (Zach 4,10). Kristus nechce, abychom pohrdali malými věcmi.

Slavní andělé nepohrdají péčí o malé – malé v jejich vlastních očích i v očích světa. Milost, ačkoli malá co do množství, je velká co do síly a hodnoty. Je to Kristus, kdo zvyšuje hodnotu malých a nevýznamných míst a osob. Betlém byl nejmenší (Mi 5,2; Mt 2,6), a přesto nebyl nejmenší; nejmenší sám o sobě, ale ne nejmenší z hlediska toho, že se tam narodil Kristus. Druhý chrám (Ag 2,9) nedosahoval vnější velkoleposti toho prvního, přesto byl slavnější než první, protože do něj přišel Kristus. Pán chrámu přišel do svého vlastního chrámu. Zornice oka je velmi malá, přesto vidí najednou velkou část nebe. Perla, ačkoli malá, má velkou hodnotu. Nic na světě není tak užitečné jako nejmenší zrnko milosti.

Milost je smíchána s hříchem

Ale milost není jen malá, nýbrž smíchána s hříchem; proto se o křesťanovi říká, že je jako doutnající knot. Vidíme tedy, že milost neodstraňuje hřích najednou, ale část zůstává věřícím, aby s ním bojovali. I ty nejčistší skutky nejčistších lidí potřebují, aby je Kristus provoněl; a to je jeho úkolem. Když se modlíme, musíme se znovu modlit, aby Kristus odpustil nedostatky našich modliteb. Zvažte některé příklady tohoto doutnajícího knotu:

Když se Mojžíš ocitl u Rudého moře, byl velmi zmatený a nevěděl, co má říci ani kam se obrátit, a tak se modlil k Bohu. Bezpochyby kvůli tomu zakoušel velký vnitřní konflikt. Ve velkých útrapách nevíme, jak se modlit, ale Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním (Ř 8,26). Ze zkroušených srdcí mohou vycházet jen zkroušené modlitby.

Když byl David před králem v Gat (1S 21,13), znemožňoval se tak ošklivým způsobem, v tom kouři nebyl vidět žádný oheň. Všimněte si, jak vynikající žalm o této události napsal, Žalm 34, ve kterém na

základě své zkušenosti říká: „Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkruseni v srdci“ (Ž 34,19). „A já jsem si ukvapeně řekl: „Jsem zapuzen, nechceš mě už vidět.“ Je tam kouř. „Avšak vyslyšel jsi moje prosby“ (Ž 31,22). Je tu oheň.

„Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“ (Mt 8,25), volají učedníci. Je tu kouř nevěry, ale také tolik světla víry, že je to podnítilo k modlitbě ke Kristu.

„Pane, věřím.“ Je tu světlo. „Pomoz mé nedověře.“ Je tu kouř (Mk 9,24).

Jonáš volá: „Jsem zapuzen, nechceš mě už vidět.“ Je tu kouř. „Tak rád bych však zase hleděl na tvůj svatý chrám!“ Je tu světlo (Jon 2,4).

„Jak ubohý jsem to člověk!“, říká Pavel s pocitem své zkaženosti. Přesto propuká v díkůvzdání Bohu skrze Ježíše Krista, našeho Pána (Ř 7,24).

„Spím,“ říká církev v Písni písní, „ale mé srdce bdí“ (Pís 5,2).

V sedmi církvích, které jsou pro své světlo nazývány „sedmi zlatými svícny“ (Zj 2 a 3), z většiny z nich vycházelo spolu se světlem také mnoho kouře.

Důvodem této směsice je to, že v sobě nosíme dvojí princip, milost a přirozenost. Jejím účelem je zejména chránit nás před dvěma nebezpečnými úskalími, o která se naše přirozenost snadno rozbije, a to před jistotou a před pýchou, a přimět nás, abychom spočívali na ospravedlnění, nikoli na posvěcení, které kromě nedokonalosti má i některé skvrny. Náš duchovní oheň je jako náš obyčejný oheň zde dole, to znamená smíšený. Oheň je nejčistší ve svém vlastním živlu nahoře; tak budou všechny naše milosti, až budeme tam, kde chceme být, v nebi, které je naším vlastním živlem.

Z této směsice vyplývá skutečnost, že Boží lid má tak rozdílné úsudky o sobě samém, někdy se dívá na dílo milosti, jindy na zbytky zkaženosti, a když se dívá na tuto zkaženost, pak si myslí, že nemá milost. Ačkoli milují Krista v jeho nařízeních a dětech, neodvažují se tvrdit, že ho znají tak dobře, aby byli jeho. Stejně jako svíčka ve svícnu někdy svítí a jindy její světlo zmizí, tak i oni jsou si někdy sami sebou jisti a jindy se cítí ztraceni.

PROČ PŘIŠEL JEŽÍŠ

Jan Karafiát

Podali mu knihu proroka Izajáše; otevřel ji a našel místo, kde je psáno: „Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu.“ ... Promluvil k nim: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ (Lk 4,17–18.21)

Bylo to v Nazaretu, kde byla synagoga, což my, reformovaní křesťané, nazýváme modlitebnou. Oni jí říkali „synagoga“. Všechny naše reformované modlitebny jsou napodobením této nazaretské synagogy. Římskokatolický kostel je napodobením chrámu v Jeruzalémě, kdežto naše modlitebny jsou vědomým napodobením nazaretské synagogy. Tam byl sbor, kázalo se tam, a tam byla skříň, ve které měli tolik knih, kolik jich je ve Starém zákoně, napsané na pergamentu a uložené v hliněné nádobě.

K bohoslužbám se scházeli presbyteři. Zpívalo se, modlilo se a četl se Zákon a Proroci, stejně jako my. Po bohoslužbě vystoupil jeden presbyter a řekl: „Pokud chce někdo promluvit k lidu, může tak učinit.“ A Pán Ježíš vstal. Poté se říká: „Podali mu knihu proroka Izajáše.“ Proč? Protože požádal, aby mu přinesli proroka Izajáše, a to proto, že měl v mysli celé kázání a k němu si připravil text z Izajáše.

On rozvinul pergamen a četl ve starém církevním jazyce, hebrejštině, kterým se už nemluvílo na ulici. A když dočetl, mluvil v jazyce, kterým se mluví na ulici, v aramejštině. Rozdíl mezi hebrejštinou a aramejštinou je jako rozdíl mezi slováckým nářečím a českým jazykem.

Pokud jste znalci Písma, řeknete: „Pozorovali jsme, že to, co Pán Ježíš četl, se doslova neshoduje s Izajášem.“ Ale bratr Lukáš, který byl lékař, se ani nepokoušel přeložit hebrejský text, nýbrž vzal rovnou

řecký překlad. Ten byl pořízen 250 let před narozením Pána Ježíše. A vytvořili ho hebrejští mistři. V Novém zákoně máte citát ze Starého zákona, ale v řečtině nečtete přesný překlad, nýbrž to, co je v překladu hebrejských mistrů. Ale podstata, o kterou se jedná, je stejná a správná. „Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu.“ Zde máte slovo „evangelium“. A to že by bylo ve Starém zákoně! Ano, je tam. Tu mi vychází světlo: Evangelium není jen něco novozákonního, ale evangelium je věčné evangelium. Ty krásné věci, které má Bůh pro lidi, to není nic, co by vzniklo z nouze! Ty nejkrásnější věci vždycky zamýšlel. Tolik jsem chtěl předeslat.

A teď se podívejte: Zde je Pán Ježíš a má v rukou Zákon, a zde jsme my a máme v rukou Zákon. Pán Ježíš má o Zákonu svůj názor, a my také svůj názor, to je jasné. A z toho vyvozují první závěr.

I. Vztah ke Kristu a jeho Slovu

Jaký je můj osobní vztah k nebeskému Spasiteli, takový je i můj vztah k jeho Slovu. A když si všimnete, jak přemýšlím o Božím zákoně, nemusíte se ptát, jaký mám vztah k Pánu Ježíši.

Jak přemýšlí přirozený člověk o Božím slovu? Stejně jako o Pánu Ježíši. Jak přemýšlí přirozený člověk o Pánu Ježíši? O tom nerozhoduje to, jak jste chytří, ale to, jestli jste duchovní, nebo tělesní.

My všichni jsme od přirozenosti tělesní. Nemyslete si teď člověka s nějakou vadou, ale toho nejdokonalejšího člověka bez Ducha svatého. K Pánu Ježíši a k jeho Slovu má jediný vztah: zdvořile je odmítá. „To není nic pro mě.“ Písmo je duchovní, ale pro vás ne: tělo se staví proti Duchu. Když jsme tělo, zůstáváme tělo, i kdybyste ho, nevím jak, hladili, a proto tak často opakují to, co čteme v 1. listu Korintským 2,14: „Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha.“

A Pán Ježíš je tu se svým Písmem a má o svém Písmu svůj vlastní názor.

Jaký má názor? „Promluvil k nim: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.““ On si nechá podat proroka Izajáše, a každý ví, kdy Izajáš žil – 750 let před Kristem. A ten vám zvěstuje takové krásné

věci: Vaše žaláře se vám otevrou! Ano, tomu všichni rozumíte, že to Izajáš psal, ale ten, kdo to čte, řekne: „On to píše o mně.“ To ale není možné! Přirozeně ne, žádný přirozený člověk nemohl o Kristu mluvit 750 let dopředu, ale duchovně to možné je.

Tak se Pán Ježíš na zákon neustále dívá. To je jeho pohled na Boží zákon. Pokud najdu v Kristu svého nebeského Spasitele, pak nemůžu přehlížet jeho zákon a nemůžu mít o jeho Zákoně jakékoli vlastní názory. Proč? Protože on je můj nebeský Spasitel. A když vidíte, že mám jiné pohledy na Boží zákon, poznáte, jaký mám vztah k Pánu Ježíši. A pokud máme faráře, který nikdy v kostele nečetl nic ze Starého zákona, ani neměl text ze Starého zákona, pak musí být jeho vztah k Pánu Ježíši jiný, než máme my.

A tu přijdou učení profesori a řeknou: „My si o Zákoně myslíme tohle.“ To je vaše věc, ale nejdříve řekněte, co si myslíte o Kristu. „Pán Ježíš se mýlil, když si myslel, že Žalm 110 napsal David!“ A vy mi vychalujete jeho učení, když se mýlil a lidi vědomě držel v omylu, ano, když se vydával za něco, čím nebyl! Tu já neobdivuji jeho učení, když se vydával za něco, co není! S námi to tak být nesmí.

Když v něm najdu nebeského Spasitele, pak uvidím, že jsem zároveň našel jeho Zákon. *Ereunate*, říká Pán Ježíš, to znamená: zkoumejte, studujte! Co vidím? Všechno je v nejkrásnějším pořádku.

Jaký je můj vztah ke Kristu, takový je i můj vztah k Písmu. To je ta první věc, a teď to druhé.

II. Kristův plán: změna člověka, ne jen poměrů

Když ten nebeský Pán přišel na svět, nepřišel proto, aby nejprve lidem krásně uspořádal jejich záležitosti a nechal je v tělnosti, v jaké jsou. To je omyl. Vždyť vidíte, že to za jeho časů zůstalo takové, jaké to bylo, a vidíte, jaké to je na světě teď. Všude je tělesný člověk a tělesný člověk plodí jen skutky těla. Nu, při takových skutcích těla nemohou být utěšené poměry! Takové to je. A kdyby byl přišel, aby vaše poměry hned změnil, tak by to bylo jiné, ale ono to jiné není. Jeho plány jsou zcela jiné. On nepřišel, aby vás nechal takovými, jací jste. A teď si to uvědomte: Já kážu o Pánu Ježíši jako o lékaři, nu, čeho tím dosáhnu? Ničeho. Chudí rádi uslyší: „Pán Ježíš neschvaluje, že se

vám ubližuje.“ Máte Pána Ježíše rozhodně na své straně, ale on nepřišel, aby vám uspořádal vaše společenské záležitosti.

Vyslovil to tak zřetelně, že nemůže být žádných pochybností. Otevřete si, prosím, Lukášovo evangelium 12,13–14: „Někdo ze zástupu ho požádal: ‚Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Člověče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?‘“ „Ano, myslíš, že by to bylo krásné, kdybych se do toho vložil, samozřejmě, kde já jsem Spasitelem, tam je to uspořádané, ale na to nejsem poslán, abych to narovnal!“

Křivda se všude vymstí, i když není o Kristu ani řeči. Ti utlačovaní budou vyzbrojeni a časem rozdrťí ty, kteří je utlačují! A teď to třetí.

III. Kristův cíl: Vysvobození z hříchu a zjevení slávy

Proč tedy Pán Ježíš přišel? Proto, na co nikdo z lidí nestačil, aby lidi vyvedl z hříchu a aby zjevil svou slávu. A že na to nikdo nestačil? Nikdo. Člověk zvládne to, co zvládne, anděl zvládne to, co zvládne, starejte se o to, radujte se z toho, to do vás Bůh vložil, to je dobré, ale nestvořil si vás k tomu, abyste ukazovali to jeho nejkrásnější. To si podržel pro sebe. A co je to nejkrásnější? Aby se ve vás, takových tělesných lidech, zjevily Boží způsoby, aby se ve vašich temnotách zjevilo takové podivuhodné Boží světlo.

Kdo by na to stačil? Na to nestačí žádný anděl, žádný mistr ani učitel, na to nestačí takové dechnutí jako v ráji do hlíny, když potřeboval člověka. A čekal a čekal, až v plnosti času šel on sám. „Dnes se vám narodil Spasitel, který je Kristus Pán.“ „Slovo se stalo tělem,“ aby uskutečnil to nejcennější, aby zjevil svou slávu. Zde je člověk, jaký nikdy nebyl. Každý jsme utýraní a utrápení svým vlastním hříchem a hříchem jiných lidí. On o tom věděl, když člověka formoval, ale myslel na to. To je jeho plán, proto formuje všechno: lidi i celý vesmír. On jde mezi nás, ten nejdokonalejší. Jak se mu povede? On všechno vzal na sebe! Dává vám lekci: Takhle se trpí, takhle se dochází ke vzácným, pěkným věcem. „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Tak nenávidí hřích a tak miluje lidi. To je div všech divů.

Nu, pak to na světě bude takové, jaké si on přeje, až přijde ten jeho čas a u každého z vás ta vaše hodina. Ale jak? Jeho působením.

Nečeká od materiálu, že by se sám změnil. Nečeká od svých prostředků, od Božího slova a svátostí, že by to vykonal, nýbrž chce, aby ten prostředek vykonal dílo skrze něj. Zde je hlína a zde je kámen. Když přijde vláha, hlína změkne. Dobře, vy budete tvrdí jako kámen, ale když přijde vláha Ducha svatého, všichni změknete. „Já jsem tělesný člověk, takové věci jsem neznal!“ To je ta milost a dílo Ducha svatého. „Pojďte ke mně!“ A on každému dá všechno, on se s vámi nebude domlouvat! Na to já nejsem! Jsem tu, abych každému konstatoval fakta! Já vidím: „Krev Krista Ježíše nás očišťuje od všeho hříchu.“ Vám se odpustí, on je Otec nebeský, on své dílo provede, a nezůstane to takové, jaké to bylo.

To mě vede ke čtvrté věci.

IV. Změna vnitřní i vnější

I vaše světské věci převzácně upraví, ale jen když v něm najdete svého Spasitele. Budete novými lidmi v těch starých poměrech, a z toho vyplývá, že ze starých poměrů se stanou nové, protože lidé dělají své poměry. Jací jsou lidé, takové jsou časy na světě. Pán Ježíš skrze víru přebývá ve vašich srdcích, a vy neustále voláte, aby vás vedl svým Duchem. Myslíte si, že z toho nikdo nic mít nebude, když je u vás láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání?

Budete mít světlo, budete rozumět mnohému, čemu jste nerozuměli. „Já jsem světlo světa.“ Když ho najdete, věci se vám krásně vyjasní, všechno je promyšlené, všechny miluje, On je věčná láska. Ale jakmile ho ztratím z očí, jsem hotový agnostik: *ignoramus et ignorabimus* (nevíme a nebudeme vědět). To je pravda, ale když ho najdu, budu mít světlo.

Vám se otevrou vaše žaláře. Budete vysvobozeni z mnoha nesnází i nemocí, sporů, neboť ty příčiny, které vás do toho dostaly, od vás začnou odpadat. Nu, pak by bylo Boží království na světě?

Samozřejmě že ano. To je vaše štěstí a to je jeho slovo, to on zamýšlel a to si prosadí bez jakýchkoli debat.

Když jsem neobrácený, musím zdvořile Pána Ježíše, Syna Božího, odmítat a zůstávat ve svém žaláři a těžkostech, které neobrácený

člověk má. Ale když se mi on zjeví jako Spasitel, já najdu jeho Písmo a jsem zbavený takových těžkostí, a začínám mít naději pro vás, i když třeba nemáte žádné naděje. Já vás mám rád, ale Pán Bůh neskonale víc, ať jste, jací jste. On zamýšlel něco velmi krásného. „Podali mu knihu proroka Izaiáše; otevřel ji a našel místo, kde je psáno: ‚Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu.‘ ... Promluvil k nim: ‚Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.‘“ Amen.

Kázáno 16. října 1910.

OKÉNKO DO HISTORIE: ZDENĚK KOUKOL

Jaroslav Kernal

Už nějakou dobu jsem se chystal vypořádat se s jednou krabicí, která zabírala místo v knihovně, kde by místo ní mohly být uložené knihy. Krabice obsahovala většinou staré účty, výpisy a podobné věci, které není třeba dlouho schovávat. Nicméně vypadl z ní na mě také sešit, o němž jsem věděl, že ho mám (protože jsem si ho v minulosti naskenoval), ale netušil jsem, kde se ukrývá. Je to sešit z roku 1936 a obsahuje šest krátkých kázání skotského misionáře Jamese Alexandra Stewarta, který působil v tehdejší Československu. Kázání byla pronesena v kutnohorském sboru Jednoty českobratrské, kde byla také zaznamenána. Jedno z nich je v tomto čísle časopisu – viz následující článek s názvem *Největší požehnání věřícího*. V sešitku je předmluva od Zdeňka Koukola:

Sešel jsem se s bratrem Stewartem v létě r. 1936 ve Varšavě, když jsem se vracel s cesty po baltických státech. Viděl jsem požehnaný vliv evangelické reformace ve Finsku, Estonsku a Lotyšsku, a toužil jsem velice po tom, aby i v našem národě vliv evangelia byl rozhojněn. A tak se mi zdálo, jako by Bůh v osobě tohoto mladého evangelisty posílal odpověď na mé modlitby po rozvlažení. Pozval jsem ho tedy k nám do Kutné Hory, kde náš sbor je bez kazatele. Přijal mé pozvání a výsledky jeho kázání u nás i v jiných místech splnily mé naděje.

S vděčností přiznávám, že svědectví bratra Stewarta posloužila velice mně samému, a pokud vím, také mnohým a mnohým z jeho posluchačů. Jsem přesvědčen, že za dnešních těžkých dob ničeho není tak potřeba našemu národu jako toho, aby byl probuzen k pokání a ke hledání těch věcí, které nám Bůh nabízí v Ježíši Kristu. My věřící křesťané pak potřebujeme uvědomit si

svou povinnost k našim spoluobčanům a svědčit jim o lásce Kristově, která proměnila naše životy.

Věřím, že proslovy, otištěné v této knížce (přednesené většinou ve shromážděních v Kutné Hoře), mohou nám v tom ohledu bohatě posloužit, proto s radostí doporučil jsem, aby byly vytištěny, a doufám, že budou podnětem k oživení duchovního života mezi námi a že mnozí budou vypuzeni k práci.

V Kutné Hoře dne 28. prosince 1936.

Zdeněk Koukol.

Zdeněk Koukol z Kutné Hory byl člen tehdejší Jednoty česko-bratrské (dnes Církev bratrská). Narodil se v roce 1882. Po vzniku samostatného Československa r. 1918 založil Zdeněk Koukol v Kutné Hoře továrnu „na zužitkování ovoce“, z níž posléze vznikla továrna na čokoládu. V roce 1920 přibral jako společníka Eduarda Michera z Čáslavi a firma nesla název *Koukol & Michera*. Firma měla ochrannou značku *Lidka* a kromě tuzemského prodeje vyvážela čokoládové výrobky i do Holandska, Švédska, Belgie a Ameriky. V době největší konjunktury měla továrna 500 zaměstnanců.

Ovšem továrna na čokoládu nebyla jedinou Koukolovou aktivitou – v roce 1929 stál u zrodu spolku s názvem *Česká biblická práce* a v roce 1931 se stal jeho předsedou. Na zakládající schůzi spolku se tento továrník zavázal, že bude tento spolek podporovat roční částkou 10.000 korun (pro srovnání – průměrná měsíční mzda je v roce 1930 udávaná na necelých 800 korun). Česká biblická práce v Kutné Hoře vznikla za účelem „povznést mravní úroveň našeho národa v duchu biblickém“. Společnost toho chtěla dosáhnout vydáváním a rozšiřováním Biblí, biblických knih, drobnějších spisů, letáků, či plakátů s biblickými verši. Na činnost spolku přispívali jednotlivci, sbory i zahraniční misijní organizace.

Jedním z velkých projektů byl tisk Bible kralické podle vydání z let 1579–1593. Spolek se k této akci odhodlal na začátku okupace republiky v roce 1940. Bratři se rozhodli, že vydají Bibli svépomocí. Do té doby byly všechny Bible používané u nás tištěné v zahraničí různými biblickými společnostmi (např. Britskou zahraniční biblickou společností). Rok 1940 byl válečným rokem, v zemi byl nedostatek papíru, německý plán pro obyvatele Protektorátu Čechy a Morava nebyl příliš nadějný – část obyvatel měla být převychována, část odsunuta na východ a nepřízpůsobivý zbytek měl být zlikvidován. V této temné době vytiskli bratři 40.000 knih (15.000 Biblí, 10.000 Nových zákonů a 15.000 evangelií). V roce 1942, kdy po atentátu na Heydricha nastal v zemi teror, vytiskli v tiskárně Eduarda Grégra a syna v Praze dalších 25.000 výtisků a v roce 1944 bylo rozhodnuto o třetím vydání. Česká biblická práce v Kutné Hoře vytiskla během své existence celkem 80.000 kusů Bible kralické a 10.000 Nových zákonů.

Když v roce 1950 vešly v platnost nové církevní zákony, aktivity České biblické práce v Kutné Hoře se chýlily ke konci. Činnost takového spolku nebyla státními orgány vítána a v roce 1951 spolek splynul s církví, která za ním celou dobu stála, s Jednotou česko-bratrskou.

Zdeněk Koukol už u toho ale nebyl. Po únoru 1948 byla jeho továrna znárodněna a on v ní ještě chvíli působil jako národní správce, ale následně se ještě v roce 1948 vystěhoval do Kanady, kde o pět let později zemřel. Horlivý křesťan a oddaný podporovatel biblické práce v naší zemi skončil jako vyhnanec.

Kéž by Pán probouzel i v naší době takové muže a ženy, kteří budou hořet ohněm Ducha svatého a touhou šířit Boží slovo našemu bezbožnému národu.

NEJVĚTŠÍ POŽEHNÁNÍ VĚŘÍCÍHO

James Alexander Stewart

Přečteme si z ep. Římanům 1,1: „*Pavel, služebník Krista Ježíše, povolany za apoštola, vyvolený ke zvěstování Božího evangelia.*“ Najděte si ještě kap. 12,1-2! „*Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.*“

Čtěme ta slova tiše s modlitbou před tváří Boží a necht' Duch svatý mluví k jednomu každému z nás.

Nejdříve všimněme si čtyř důležitých pravd: 1. Nemohu být nikdy tím, čím Bůh chce, abych byl, dokud se plně neodevzdám Pánu. 2. Nemohu nikdy dokonale a jasně znát vůli Boží, dokud se mu plně neodevzdám. 3. Můj křesťanský život bude omylem a zklamáním pro Boha i pro mne, když se mu plně neodevzdám. 4. Budu tím, který ztrácí před trůnem Kristovým, když se mu plně neodevzdám. V tom právě mnozí věřící ztroskotají. Přijmou Krista jako Spasitele, ale nikdy ho nekorunují Králem. Bývá zvykem v Anglii, že král bývá korunován za krále až po uplynutí nějaké doby od prohlášení za krále. Tak jste možná přijali Krista jako svého Spasitele, ale ještě jste ho nekorunovali Králem. Pán dává podmínky uřednictví. U Lk 14,27 čteme: „*Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.*“

Můžete být věřící a přece ne učedníky, když nenásledujete Beránka, kamkoli by šel (Zj 14,4). Nemůže být vašim Pánem, pakli ho plně neposloucháte. Mnozí jdou až do Kádeš-barneje a dívají se toužebně přes vody jordánské do Kenaanu, na své rodové právo na dědictví, radost a pokoj v Duchu sv.; nakonec se však obrátí zpět a plně se neodevzdají. Apoštol Pavel nebyl žádným pokrytcem, ale byl živým příkladem poselství, které hlásal. V prvních slovech této epístoly hrdě prohlašuje, že je služebník Ježíše Krista. Ti přátelé

v Římě dobře znali, co to znamená být služebníkem, být otrokem. Většina z nich sloužila také pánům, byli otroci. Věděli, co tím Pavel míní. Plné odevzdání je opravdu rozumná služba ve světle golgotského kříže. Je vám všem jistě dobře známo obrácení německého šlechtice Zinzendorfa, jak byl zastaven před obrazem ukřižovaného Krista, pod nímž byl nápis: „Vše to jsem učinil pro tebe, co ty jsi učinil pro mne?“ Zinzendorf byl zastaven a celý život a vše, co měl, odevzdal Kristu. Jsme nabádáni, abychom vydali své tělo Bohu, neboť musíme pamatovat na to, že tělo bylo rovněž tak vykoupeno jako duše. 1K 6,19–20: *„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“*

Je to vážná věc. Můžete mít vykoupenou duši, ale ztracené tělo. Nemohu dát ani jednoho svého údu v službu hříchu. Nemohu ani jedné částky svého těla užít pro sobecké touhy, protože nic není mého, vše je Pánovo, vše je vykoupené krví Kristovou.

Čteme-li epištolu Římanům, jsme zvláště zastaveni tím, jaký důraz je zde položen na tělo věřícího. Je to živá oběť, kterou Bůh chce. Nebudeme po případě žádání, abychom pro něj zemřeli, ale jsme žádání, abychom byli živí pro něj. To je mnohem těžší. Mnozí se zaklínají, že by vyhlili pro něj poslední kapku krve, ale nevyhlili ještě ani kapku první.

Vzkříšený Lazar je nám krásným příkladem. Myslíte, že bude žít život pro sebe? Ne, nemůžeme si to myslet, ale z vděčnosti k Pánu Ježíši, který ho vzkřísil z mrtvých, vydává se v oběť živou. Nemůžeme si představit, že by žil tímž životem, jako žil před vzkříšením. *„Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života“* (Ř 6,4).

Všimněte si, že v těch verších, které jsme si vzali za text, není řečeno, komu máme vydávat těla svá v oběť živou. Je to Bohu Otcí? Nemyslím, neboť on je v nebi. Je to Bohu Synu? Ne, on má své tělo a v tomto těle umřel na kříži. Duch sv. nemá tělo, a přece má, neboť vaše tělo a mé tělo je jeho tělem. Neboť církev je příbytek Boží v Duchu sv. (Ef 2,22.) Je to vznešená myšlenka! Je to pokračování

vtělení. Bůh v lidském těle! Kéž vážnost a skutečnost tohoto uchvátí duši naši!

Řeknu něco, co vás zarazí. Každý věřící už je posvěcen krví Kristovou. Žd 10,10: „*Tou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo.*“ Oddělila mé tělo pro Boha. Krev Kristova byla mým posvěcením. Máme si pouze přivlastnit a přijmout tuto moc a radostně se odevzdat. Ó, požehnaný Duchu svatý, uznávám tvé požadavky, jsem tvým služebníkem. Dávám sebe, své tělo tobě, čiň se mnou, co chceš! Plně, stoprocentně se odevzdávám, nejsem víc vlastním, náležím Bohu. Ať Bůh se mnou učiní cokoli, nebudu naříkat.

Dovolte, abych vám to na konec objasnil příkladem. (Bratr položil na kazatelnu několik knih.) Zde ta kazatelna nám představuje oltář obětní. První kniha, kterou jsem položil, představuje mne samého. Nejdřív dávám sebe na tento oltář. 2K 8,5: „...*dali sami sebe předně Pánu.*“

Za druhé dávám své schopnosti a své dary na tento oltář. Žádný věřící není bez darů. Ať mám jakékoliv schopnosti, nemohu se jimi chlubit, neboť jsou to dary, které jsou mi dány Duchem sv. I vaše povolání jako křesťanský pracovník vám může být osidlem i modlou. Pamatujte si slova Jana Křtitele: „*On musí růst, já však se menšit*“ (J 3,30). Váš hlas, váš rozum, vaše osobnost, každá schopnost musí být na oltáři.

Za třetí dávám i svůj čas na tento oltář: 60 minut v jedné hodině, 24 hodin v jednom dnu, sedm dní v týdnu, čtyři týdny v měsíci, dvanáct měsíců v roce. Jsem hotov dát i svůj volný čas na oltář Boží a kéž Bůh sám určí, jak ho mám užít.

Za čtvrté pokládám i své peníze na oltář. „*Ó dávám přece desátky! Není toho dost?*“ Nevěděl jsem, že jste Židem. Židé dávají desátky a dávají i víc než desátky. Mají ještě jiné různé sbírky. Nový Zákon nás učí, že vše náleží Bohu. I váš malý příjem se vám může stát modlou. Nezáleží na tom, kolik máte, ale jak vás tento váš příjem drží. Říkáme, že jsme poutníci a příchozí, a není divu, že neobrácení častokrát pokládají naše vyznání za posměch. Miliony lidí na tomto evropském kontinentě neslyšely tu blahoslavenou zvěst evangelia: Práce leckde

nemůže být konána, protože není prostředků. Jak se budete moci vymluvit před soudnou stolicí Kristovou? Popřete slova Kristova u Mt, 25,27: „...mé peníze...“! Ano, jeho peníze!

Za páté dávám na tento oltář i své milé. I vaše dítě vám může být modlou, dokud je držíte sami a dokud je neodevzdáte Pánu. Smrtelná rána musí zasáhnout naše drahé, naši lidskou přirozenost, abychom je uměli vychovávat, milovat a odevzdat v životě vzkříšení Bohu, ne jako vlastní věc, ale jeho, které on nám svěřil. Čtete s modlitbou o obětování Izáka.

Jaké obživení by nastalo v této republice, kdyby každý věřící žil opravdu stoprocentním životem pro Krista. Mohu vám povědět z vlastní zkušenosti. Když jsem byl ještě jako mladý věřící, chtěl jsem být nejlepším člověkem Božím. Zápasil jsem a plakal jsem ve dne i v noci. Byl jsem pošetilý. Místo, abych šel k Bohu sám, chodil jsem ze shromáždění do shromáždění, od knihy ke knize, poslouchal jsem hlasy lidské, a čím více jsem hledal, tím více jsem byl zmaten. Když jsem byl u konce, hledal jsem Boží tvář, a po letech pilného studia Slova Božího jsem nyní přesvědčen, že není většího požehnání, které věřící může mít, než to, které je vyjádřeno v těchto verších ep. Římanům 12,1–2.

K mému příteli, kazateli v Edinburku, přišla jednou po shromáždění mladá křesťanka, která hořce plakala. Ptal se jí, proč pláče, a ona mu odpověděla, že dvě věci jí brání, aby se plně odevzdala Pánu. Za prvé: Položím-li všechno na oltář obětní, musela bych nechat hry na piano v hudební síni, a to nechci učinit. Za druhé: Bůh mne pošle jako misionářku do Číny, a to já také nechci. Můj přítel, který byl velice moudrý, řekl jí, aby si našla Skutky 10,14 a poukázal jí na rozpor slov Petrových: „*Nikoli, Pane.*“ Pověděl jí, že Petr neměl práva nazývat Boha svým Pánem, když ho nechtěl poslechnout. Řekl jí, aby si vzala tužku a přeškrtnla buď slovo „*nikoli*“ nebo slovo „*Pane.*“ Opustil ji. Když se za chvíli vrátil, našel, jak stránky bible byly smáčeny slzami, ale ve tváři její byl vítězný úsměv pokoje. Podíval se do bible a viděl, že slovo „*nikoli*“ bylo přeškrtnuto. Pane! Pane! Pane! Zanechávám dnes i vám ta slova: NIKOLI — PANE. Jak se rozhodnete vy?

Ukončím slovy anglické básně, která byla pro mne velkým požehnáním. Napsala ji jedna z mých nejlepších přátel, nejstarší dcera generála Bootha:

*Zde získat nelze nic, leč ztrácíme-li též,
jen skloněn pod křížem zde léku nalezneš.
V zem nezapadne-li a neumře-li dřív,
jak zrno pšeničné má vzrůst v úrody div?
Kde v polích zrajících vlát větrem zřeli jste
božímu slunci vstříc ty klasy zlatisté,
pod každým stéblem tam je ukryt zrna hrob.
Každá zde duše kříž svůj měla, bez přízdob,
svůj zápas, lkání své a úpěnlivé dny
a s šikem pekelným boj neohrožený.*

JAKÉ JSOU DŮVODY PRO OPUŠTĚNÍ KŘEŠŤANSKÉ CÍRKVE?

Matt Slick

Existují dobré křesťanské církve a existují špatné křesťanské církve. Ale jaké důvody by byly dostatečné pro opuštění jedné církve a přechod do jiné? Kromě otázek jako je lokalita, lavice nebo židle, hymny nebo chvalozpěvy atd. existují i jiné platné důvody pro odchod. Mnohé z nich jsem zde seřadil podle témat. Ale mějte na paměti, že je třeba chodit do církve (Židům 10:25). Nedoporučuji vám, abyste přestali chodit do církve. Nejlepší je mít společenství a základ, které dobré církve poskytují. Viz autorův článek „Co bychom měli hledat v církvi?“ na našich stránkách. Pouze předkládám okomentovaný seznam legitimních důvodů, proč nějakou církev opustit.

Boží slovo

Opuštění autority Božího slova

Je samozřejmé, že pravá křesťanská církev by se měla podřídit autoritě Bible. Pokud tak nečiní, nejedná se o pravou církev. Musíte tedy zjistit, zda daná církev uznává Písmo jako nejvyšší autoritu, nebo zda se opírá o osobní názory a společenský tlak.

Uznávání dalších knih vedle Bible, jako jsou např. apokryfy

Bible obsahuje pouze 66 knih. Třicet devět z nich je ve Starém zákoně a 27 v Novém zákoně. Pokud nějaká církev začne kázat a učit z apokryfů nebo Knihy Enocha a považuje je za autoritativní, měli byste tuto církev opustit.

Nevěrné kázání slova

To je trochu subjektivní. Jak můžete vědět, zda konkrétní církev (tj. starší) věrně káže Boží slovo? Koneckonců, nechodíte do církve proto, abyste poslouchali kázání, abyste se mohli učit a růst v Kristu? Obecně řečeno, chcete se ujistit, že kázání skutečně učí to, co říkají

Písma, když se na ně odkazují. K tomu nepotřebujete teologické vzdělání. Stačí si přečíst kontext. Pokud je nějaký problém, musíte jít za staršími a zeptat se jich na to. Pokud vás nechtějí vyslechnout, je to dobrý důvod k odchodu. Také pokud se zdá, že kázání používají Písmo pouze jako výchozí bod k učení něčeho jiného, co Písmo neříká, je to také špatné znamení. Obecně řečeno, pokud církev není věrná Božímu slovu, měli byste ji opustit.

Spasení

Učení, že spasení je udržováno naší dobrotou

Mnoho falešných církví učí, že si své postavení před Bohem udržujete tím, že konáte dobro a nekonáte zlo. Netvrdíme, že je v pořádku konat zlo a přesto být spasení. Nevěřím však, že můžete spasení ztratit. Ale když lidé učí, že spasení je udržováno vaší dobrotou, věrností a poslušností nějakým pravidlům, která stanovili, pak se jedná o spasení ze skutků a falešné evangelium. Některé církve však samozřejmě učí, že je možné spasení ztratit (např. Lutheran Church Missouri Synod). Tyto církve jsou ortodoxní, a ačkoli učí, že je možné spasení ztratit, říkají, že je to obtížné. Nicméně tento odstavec nemá za cíl vyčerpávajícím způsobem se tímto tématem zabývat. Jeho cílem je upozornit vás na skryté falešné učení, které vede k zákonictví a sebespravedlnosti, zejména když církev učí, že věrnost a dobrota člověka jsou způsobem, jak si udržet spasení a správný vztah s Bohem.

Odchytky

Zneužívání členů sboru

Mluvil jsem s členy jednoho konkrétního sboru, kde pastor povzbuzoval členy církve, aby mu uklízeli dům, starali se o jeho zahradu, vyřizovali za něj pochůzky atd. Říkal, že je to pro ně způsob, jak sloužit Bohu. To je zneužívání vlastního postavení. Pokud má vůbec někdo sloužit ostatním, pak jsou to pastoři. Samozřejmě, pokud členové sboru dobrovolně nabídli pomoc jemu a ostatním členům církve, je to v pořádku. Nemělo by to však být manipulativní, ani by to neměla být podmínka pro přijetí a postavení v církvi.

Útoky na spolukřesťany v diskutabilních otázkách

Mnohé nauky v křesťanské církvi jsou diskutabilní, morálně neutrální. Například podle Nové smlouvy v Novém zákoně máme svobodu uctívat Boha kterýkoli den v týdnu (Ř 4,5; Ko 2,16). Pak je tu otázka vytržení. Někteří lidé věří, že k němu dojde před soužením. Jiní věří, že k němu dojde uprostřed soužení. A ještě jiní si myslí, že k němu dojde na konci soužení. Existuje také kalvinismus a arminianismus. Existují různé názory na milénium. Žádná církev by neměla útočit na jednotlivce kvůli takovým sporným otázkám. Mohou samozřejmě nesouhlasit s různými postoji, ale neměli by útočit na jiné křesťany konkrétně kvůli těmto otázkám. Dávejte si na to pozor, protože to může nechtěně vyvolat pocit vlastní spravedlnosti a nadřazenosti vůči ostatním.

Působení rozdělování v Kristově těle

Toto téma je podobné tématu výše. Nechceme útočit na své křesťanské bratry a sestry kvůli sporným otázkám nebo způsobovat rozdělení v Kristově těle, když nesouhlasíme s určitými teologickými názory. Samozřejmě je v pořádku, když učitelé a starší poukazují na kladné a záporné stránky určitých teologických názorů, jako je například před nebo po soužení. Mělo by se to však dít pokorně a mělo by to vnášet jednotu do Kristova těla. Pamatujte, že až se dostaneme do nebe, všichni budeme mít co napravovat.

Zákonicství

Jediný správný překlad Bible

Toto téma je pro mnoho lidí poněkud citlivé. Někteří věří, že Bible krále Jakuba je nejlepší Bible, jaká kdy byla v angličtině vydána. S tím nesouhlasím, ale neodsuzuji Bibli krále Jakuba ani ty, kteří ji používají. Pokud však existuje církev, která tvrdí, že Bible krále Jakuba je jediná pravá Bible a že všechny ostatní Bible jsou zkažené, pak je to vážné varování. Bible krále Jakuba je dobrá Bible. Ale není to jediná dobrá Bible, která existuje. Dejte si tedy pozor na názor, že je „jediný správný překlad“, protože je často doprovázen zákonicstvím. To je další téma.

Zákonické postoje

Zákonictví vyžaduje, aby člověk sám i ostatní jednali a chovali se určitým způsobem, aby tím dokazovali, že mají správný vztah s Bohem. Často se jedná o soubor subjektivních pravidel, který je doprovázen odsuzujícím postojem vůči ostatním, kteří se těmito subjektivními pravidly a praktikami neřídí. Samozřejmě nemáme popírat základy křesťanské víry, jako je Trojice, božství Krista nebo spasení pouze milostí skrze víru. Někteří lidé však upadají do zákonictví a říkají, že žena musí do církve chodit v šatech a ne v kalhotách, jinak se nechová správně a může být vyloučena. Nebo někdo může říkat, že nesmíte chodit do kina. Jiní mohou učit, že muži si nesmějí nechat růst vousy. Existuje mnoho podobných věcí, které někteří lidé v církvích používají jako lakmusový papírek k posuzování duchovnosti ostatních. To je zákonictví a je to nebezpečné, protože to může vést k odsuzujícímu postoji a sebespravedlnosti.

Požadavky na oblečení pro členy

To je také citlivá otázka, protože se jedná o subjektivní záležitost. Rozhodně nechceme prosazovat, aby ženy chodily do církve oblečené nějak vyzývavě, ani aby muži chodili oblečení jako povaleči. Do církve bychom se měli oblékat vhodně, aby to nikoho nerozptylovalo. Ale to se může lišit podle kultury a doby. V mnoha církvích poblíž pláže v jižní Kalifornii je naprosto přijatelné chodit v žabkách, šortkách a tílku. Ale v církvích na středozápadě by lidé něco takového nemuseli akceptovat. Mohli by vyžadovat košili a kravatu. Nejde ani tak o to, jak se člověk obléká. Jde o respekt a dodržování společenských norem, které jsou v daném kulturním kontextu přijatelné. Opět se jedná o subjektivní záležitost, ale nechceme vyžadovat zákonický přístup, jak bylo zmíněno v předchozím odstavci.

Budování

Vedení nepodporuje evangelizaci a učednictví

Ve Velkém poslání nám Ježíš řekl, abychom šli a činili učedníky ze všech národů (Matouš 28:18-20). Pokud to církev nedělá, můžete přemýšlet o tom, že ji opustíte. Ale na druhou stranu je vždy třeba

zvážit okolnosti. Může se jednat o situaci, jako je například církev na Blízkém východě mezi muslimy, kde vás evangelizace může stát život. V takovém případě musíte přemýšlet o svých činech a o tom, jak udělat to, co chcete, tedy evangelizovat. Co kdyby existoval domov důchodců s fungující církevní službou? Jak by to ovlivnilo evangelizaci a učenictví v prostředí, které to kvůli politice možná neumožňuje nebo je to kvůli okolnostem obtížné? Nicméně obecně řečeno, starší jakékoli církve by měli podporovat evangelizaci a učenictví. Jak to budou realizovat, se bude lišit podle konkrétní církve a situace.

Vedení

Někdo z vedoucích církve se dopustí vážného hříchu a dál zůstává ve vedení

1. Timoteovi 3,2 a 7 říká, že představený musí být bezúhonný a mít dobrou pověst. V 1. Timoteovi 5,17 jsou kazatelé nazýváni staršími. V Titovi 1,6 musí být starší také bezúhonní. Bezúhonnost je definována jako dobrá pověst nebo jednání, které ospravedlňuje negativní hodnocení dané osoby. Lidé ve vedení církve by tedy neměli být cizoložníci, smilníci, lháři, vznětliví, závislí na alkoholu atd. Například pro pastora nebo staršího by cizoložství znamenalo, že ztratil svou pozici a již není způsobilý ji zastávat. Pokud ho tedy církev v této pozici ponechá, je to důvod k odchodu. Samozřejmě učíme odpuštění a smíření. Nicméně učitelská pozice v církvi je velmi vážná. Je nad pozicí těch, kteří církev navštěvují. Proto by neměl být žádný důvod k výčtkám vůči komukoli z církevního vedení. Pokud církevní vedení v tomto ohledu ustoupí, v čem dalším bude ustupovat jinde?

Podřizování se tlaku vlády více než slovu Božímu

Některé církve zavrou své dveře, když jim to vláda nařídí. Budou nutit členy svého sboru nosit roušky, pokud jim to vláda nařídí. Možná se podřídí nebiblickému postoji, že z kazatelny se nemá kázat o politice. Skutečná křesťanská církev s dobrým kázáním a učením se nepodřídí rozmarům vlády a jejím liberálním a bezbožným praktikám.

Samozřejmě, že všichni musíme přijmout preventivní opatření, pokud dojde ke skutečné pandemii. Ale jde o to, abychom se nevzdali a nehráli si na to, že všichni umřeme, když dojde k nátlaku ze strany vlády. Pokud by to církev udělala, odešel bych.

Woke – schvalování homosexuality, transgenderismu atd.

Naše společnost je plná zla. Propaguje homosexualitu, potraty, sexuální promiskuitu, transgenderismus, morální relativismus a mnoho dalšího. Neměli bychom následovat její bezbožný příklad. Pro křesťany je konečnou autoritou slovo Boží, nikoli ideologie woke. Pokud se nějaká církev začne podřizovat rozmarům světa a podporuje některou z výše uvedených věcí, okamžitě ji opusťte.

Ženy kazatelky

Bible učí, že ženy nemají být kazatelky ani staršími. Kazatel je starší (1Tm 5,17). Starší mají být manželé jedné ženy (Tt 1,6). Navíc podle mého průzkumu 80 % denominací, které přijímají ženy jako kazatelky, přijímá také homosexualitu během dvou generací. Pokud tedy církev má ženy kazatelky a starší, měli byste ji opustit. Konec konců, pokud nedokážou správně pochopit základní věci, které Pavel přímo učí křesťanskou církev (1Tm 3,15), jak jim můžete věřit, že chápou správně i ty ostatní věci?

www.carm.org

VYMEZENÉ POVOLÁNÍ

Jaroslav Kernal

*Věrohodné je to slovo: **Kdo** chce být starším... (1Tm 3,1)*

Studijní překlad říká: „Usiluje-li někdo...“ Zaměřme svou pozornost na to slůvko „kdo“ nebo „někdo“. Musíme si uvědomit, že toto „někdo“ neznamena „kdokoliv“. Boží slovo vymezuje velmi přesně, kdo je tento „někdo“. Těch vymezení je daleko více a my se budeme mnoha z nich zabývat v následujících verších. Ale už v prvním verši jsou nějaká vymezení, k nimž se za chvíli dostaneme – starším církve může být jenom ten, kdo to chce dělat a kdo po tom touží. To není místo pro ty, na které to zbylo, nebo pro ty, kteří se dostatečně nebránili, jak to často dneska bývá – „potřebujeme mít starší, tak to dáme někomu, kdo bude nejméně vzdorovat“. Vedení církve je vymezené povolání. A s tímto vymezením jsme se setkali už v předchozích verších:

Učit ženě nedovoluji. Žena nemá mít moc nad mužem, nýbrž má se nechat vést. (1Tm 2,12)

Nechci se vracet k tomu textu, ale chci jen připomenout, že Bůh ve svém slově vymezuje, kdo může a kdo nemůže být vedoucím v církvi. Je to *jeho* církve, ne naše. Jsou to *jeho* pravidla, ne naše, je to *jeho* vymezení, ne naše. Přesto dnes můžete vidět mnoho žen, které jsou pastorkami, farářkami, biskupkami nebo starššš...enami... Lidé z Božího domu udělali doupě lupičů. Dům Boží, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy (1Tm 3,15), změnili podle obrazu svého – uloupili ho a udělali z něj doupě lupičů. Jak může být církev sloupem a oporou pravdy, když jsou ženy ustanovovány do vedení církve, ačkoliv Boží slovo, slovo pravdy zapovídá ženám v církvi vést?

Bůh sám vymezil, kdo je ten, kdo touží po krásném úkolu. To není lidský výmysl, ale učení Božího slova. To není něco, co by bylo namířeno proti ženám – muž a žena jsou si rovni ve své hodnotě i ve svém

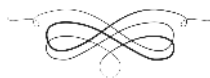
přístupu k Bohu. Ale tato rovnost neznamená stejnost. Nakonec, když půjdeme dál v našem textu, uvidíme, že zdaleka ne všichni muži mohou vést církev. Tím neříkám, že vedoucí v církvi jsou něco zvláštního, něco víc – nic takového. Je to spíš obráceně – pro vedoucí v církvi má Písmo výrazy, které se nám obvykle moc nelíbí – slova jako například otrok (Mt 20,26–27) nebo sluha, služebník:

Proto ať nás všichni pokládají za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství. (1K 4,1)

Doslova je tam *sluha Kristův*. Slovo, které je z námořnické terminologie a původně znamenalo podveslař – kdo sedí v podřízené pozici a dře jako kuň. Jsou další slova jako je *správce*, nebo *dělník* (2Tm 2,15), který správně rozděluje slovo pravdy. 1Te 5,12 mluví o vedoucích jako o těch, kdo se usilovně namáhají svou prací mezi křesťany. Nebo slovo *pastýř* – raději dneska používáme mnohem vznešenější slovo *pastor*, nebo od něj vzniklé *farář*, ale *pastýř*? A Petr mluví o podpastýřích – to je skoro něco jako pasáček, pasák... – „to snad raději nebudeme používat, to není vznešené, hezké a důstojné.“ Ale přesně to je způsob, jak Písmo, jak Bůh sám mluví o vedoucích ve své církvi! Podívejte se na Pána:

Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli. (2K 8,9)
Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,6–9)

Starší v církvi jsou podpastýři Kristovi. To není o nějakých postech, pozicích, úřadech, poctách, o autoritě nebo o důležitosti – ale je to o službě. A Boží slovo velmi jasně vymezuje, kdo má a kdo nemá sloužit jako starší církve. Budeme-li to ignorovat, budeme se jenom vzdalovat od toho, co je nejdůležitější – a to je evangelium Kristovo, které je Boží mocí ke spasení i posvěcení člověka.

PROČ SE ZABÝVAT STVOŘENÍM?

Jeremy Walker

Proč se zabývat stvořením? Není lepší ignorovat otázky, ve kterých se křesťané neshodnou, a věnovat se evangelizaci?

Hlásat lidem evangelium je jistě úkolem celé církve i každého jednotlivce z Božího lidu. Přinášet Boží dobrou zprávu neobráceným přátelům a sousedům je prioritou každého zdravého sboru. Nicméně mě zaujala vaše myšlenka, že abychom se mohli věnovat evangelizaci, musíme ignorovat otázky, ve kterých se křesťané neshodnou, včetně takových témat, jako je stvoření.

Bezpochyby existuje mnoho otázek, v nichž mají křesťané odlišné názory a důrazy – někdy se jedná o významné rozdíly v přesvědčení. Tyto rozdíly neznamenaají, že se navzájem nenávidíme, ale mohou omezovat povahu, rozsah a míru naší spolupráce.

Například je těžké založit církev s lidmi, jejichž představy o tom, co je církev a jak je utvářena, se liší od vašich, ale přesto můžete evangelizovat společně s lidmi, kteří mají stejné principiální přesvědčení ohledně evangelia jako vy, i přes jiné rozdíly (které však nezanedbáváme). Mnozí křesťané jsou plní šťastných rozporů nebo jsou lepší, než nám to v našem zmatku a pomýlení může připadat – doufejme, že to platí i o nás samotných!

Ale stojí otázka stvoření za to, aby se o ni vedly spory? Co je v sázce při správném chápání stvoření? Předpokládejme, že někdo řekne: „Nestarejte se o to, jak k tomu došlo, prostě přijměte, že to Bůh nějak udělal!“ Záleží na tom, „jak“ k tomu došlo? Jsou lidé, kterým kážete, stvořeními stvořenými k Božímu obrazu, nebo vyvinutými opicemi? Potřebují hříšníci evangelium proto, že Adam zhřešil a oni zhřešili a padli s Adamem při jeho prvním přestoupení? Je smrt mechanismem stvoření nebo důsledkem hříchu? Jaké evangelium kážete? Budete lidem říkat (i když jinými slovy), že lidstvo má dvě zástupné hlavy, prvního a posledního Adama, a že stejně jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu jsme oživeni? Jakou naději evangelia nabízíte?

Budete hlásat, že nebe a země budou obnoveny tím, kdo je stvořil, a že společenství s Bohem, které lidstvo požívalo v Eden, bude více než obnovené skrze Krista, který přijde znovu, aby přivedl svůj lid k sobě?

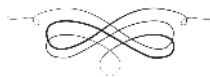
Mohl bych pokračovat, ale doufám, že chápete, že to, čemu věříme o stvoření (abychom uvedli jeden příklad), není pro naši evangelizaci vůbec irrelevantní, ale má na ni významný vliv. Nevěřící, s nimiž mluvíme, často vidí zásadní neslučitelnost mezi stvořením a evolucí a nesrovnalosti, které vznikají, když zakládáme své evangelizování na vratkých základech. Naše přesvědčení o stvoření ovlivní evangelium, které hlásáme, a to jak v jeho podstatě, tak v jeho nuancích.

To neznamená, že kdokoli, kdo se v těchto otázkách od nás v jakékoli míře liší, není křesťanem, ale významné rozdíly v názorech jistě omezí nebo zkomplikují míru spolupráce. V některých případech to může mít menší význam – například v křesťanském společenství ve škole nebo na univerzitě –, ale větší význam to má například v případě členství v církvi a církevních aktivitách.

Musíme dávat pozor, abychom své evangelizační priority a cíle nebrzdili a nemařili přílišnou doktrinní úzkoprsostí a přesvědčením. To, čemu věříme v jiných oblastech, ať už jsou samy o sobě méně nebo více důležité, však bude ovlivňovat zprávu, kterou šíříme, i způsob, jakým to děláme. Není třeba vést válku kvůli každému rozdílu v názorech, ale ani nelze ignorovat důležitost brát vážně celé Boží zjevení.

Duch lásky ke všem pravým věřícím není totéž jako souhlasit s nimi, a hluboká duchovní láska může existovat vedle silných a významných názorových rozdílů. Šířte evangelium Ježíše Krista, ale nezapomínejte na to, že celá Bible tvoří jeden celek a že musíme být co nejjasnější ve všem, v čem jen můžeme.

Evangelical Times

ROZLIŠOVÁNÍ A DUCHOVNÍ SVOBODA

Jan Amos Komenský

Každý křesťan je proto povinen nezkoumat, kdo učí, ale co učí, a srovnávat to s Písmem. Vidí-li, že to, co se říká, je v souladu s Písmem, má toho využít pro své osvětlení. A to ne proto, že to řekl nějaký člověk, ale proto, že mluví z Boha. Pokud zjistí nesoulad, má se tomu vyhnout, avšak bez zlosti a hněvu, protože mluví jen člověk, jehož myšlení nejsme povinni podléhat. Naopak jsme povinni snášet jeho slabosti.

A tak, kdo se spoléhá na lidi a dává si titul podle nich, je stále tělesný. Ale kdo je založen pouze na Kristu a posuzuje všechno ostatní, ten je duchovní. Tomuto nebeskému privilegii se dostalo každému, kdo má Kristovu mysl (tedy kdo je obdarován Kristovým duchem). Takový člověk smí a může posuzovat všechny věci, ale sám by neměl být nikým souzen, tedy neměl by být svazován cizími názory.

Kdybychom se všichni pevně drželi tohoto nebeského privilegia a nazývali se křesťany podle samotného Krista, měli bychom všechny lidi za své služebníky a využívali jejich darů ke svému osvětlení. Trhání se na sekty kvůli lidským jménům by pak snadno přestalo. Byli bychom jedno stádo a jeden Pastýř, jedno tělo, jeden duch, jedna víra, jeden Bůh a Otec všech.

VYJDE V ŘÍJNU

NEDOBYTNÝ HRAD JE HOSPODINOVO JMÉNO

Jan Amos Komenský

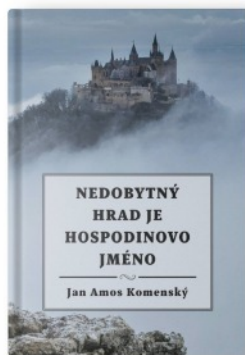
Rozměr a vazba: 125×176 mm, váz.

Počet stran: 88

Cena v předprodeji: 145,- Kč

V době, kdy svět sužují války a nejistota, nám Jan Amos Komenský připomíná, že naše jediné bezpečí se nachází jinde. Jeho kniha je nadčasovým průvodcem, který ukazuje, jak se vnitřně opevnit a jak čelit vnějším hrozbám s odvahou a vírou. Najdete v ní nejen útěchu a inspiraci, ale i pomoc, jak vybudovat hrad, který nikdo nikdy nedobude.

Jazykově upraveno.

V nabídce

Úzká cesta Kristova určená křesťanům, *Řehoř Krejčí*, A6, brož. 52 s., 60,- Kč

Císař a církev, *Anthony Forsyth*, A5, brož. 128 s., 180,- Kč

Příslaví – Moudrost krále Šalomouna, *J. Kernal*, 110×160 mm,
váz. 224 s., 365,- Kč

Devět zlatých klasů, *Jan Hus*, A6, booklet. 36 s., 35,- Kč

Modli se!, *John C. Ryle*, 110×160 mm, brož. 76 s., 95,- Kč

Žalmy pro potěšení srdce, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz. 212 s., 365,- Kč

Dále připravujeme

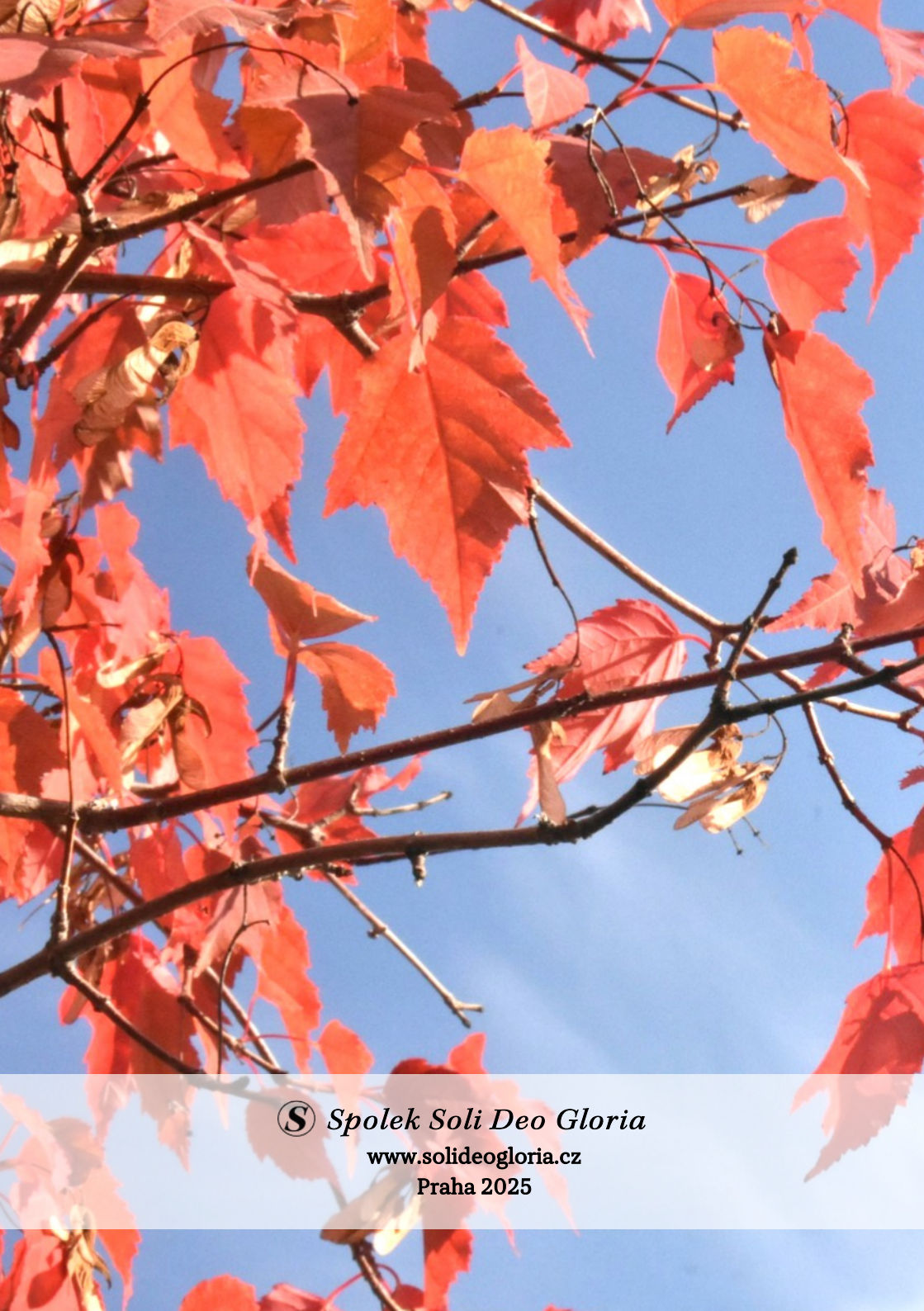
Jaroslav Kernal – *Kazatel: Radost a marnost života*

(každodenní zamyšlení na celý rok z knihy Kazatel)

Jan Hus – *O šesti bludech* (v souč. češtině)

www.eshop.solideogloria.cz

Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2025